

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **M. alias M. alias A.**, nar. X., štátny príslušník Alžírскеj demokratickej ľudovej republiky (ďalej len Alžírsko), naposledy bytom v Alžírsku: K., okres W., naposledy bytom v Slovenskej republike: Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky R., toho času miesto pobytu neznáme, zastúpený JUDr. Z., Liga za ľudské práva, Hurbanovo námestie č. 5, 811 03 Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č. ČAS: MU-21-10/DS-Ž-2010 zo dňa 07.07.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/42/2010-37 zo dňa 20. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/42/2010-37 zo dňa 20. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 9Saz/42/2010-37 zo dňa 20.10.2010 potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-21-10/DS-Ž-2010 zo dňa 07.07.2010, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol navrhovateľovi žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú a v ktorom uviedol, že podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle je v prípade cudzinca príslušné na konanie o udelenie azylu Holandské kráľovstvo (ďalej len „Holandsko“).

Krajský súd dospel k záveru, že zamietnutím žiadosti navrhovateľa o azyl ako neprípustnej a určením, že na jej prejednanie je príslušné Holandsko nedošlo k porušeniu žiadneho právneho záväzného predpisu či dohovoru, pretože Slovensko nemohlo aplikovať ust. článku 15 Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnymi príslušníkmi tretej krajiny v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublinské nariadenie“), pretože navrhovateľ nikdy a ničím nepreukázal existenciu rodičovského vzťahu k maloletému C. a podobne ani iného rodinného vzťahu, a pretože určením inej krajiny ako štátu zodpovedného za posúdenie jeho žiadosti o azyl nedošlo k nedovolenému zásahu.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na dve skutočnosti, na ktoré sa navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku odvoláva.

Prvou je to, že je otcom mal. C.C., narodeného X.. Navrhovateľ nikdy počas azylového konania relevantným spôsobom nepreukázal svoje otcovstvo k tomuto dieťaťu. Jeho argumentácia, že otcovstvo nemohol uznať, nakoľko nemá preukaz totožnosti, nemôže ospravedlňovať, či odôvodňovať tento objektívny stav. Pokiaľ sa navrhovateľ po niekoľko rokov pohyboval v európskom priestore bez platného dokladu o svojej totožnosti, musel počítať s možnými následkami s tým spojenými. Navyše, ak sa stavia do pozície otca, riadne sa starajúceho o svojho syna, bolo predovšetkým v záujme maloletého, aby tento mal oficiálnym spôsobom vo svojich dokladoch uvedené, kto je jeho otec. Ak by mal navrhovateľ skutočný záujem uznať otcovstvo k mal. C., mal možnosť si počas spoločného pobytu s maloletým a jeho matkou v Alžírsku vybaviť

preukaz totožnosti a po príchode na Slovensko otcovstvo zákonným spôsobom uznať. Čestné prehlásenie pani B., podľa ktorého je navrhovateľ otcom jej dieťaťa, nemá žiadnu právnu silu.

Druhou skutočnosťou je existencia rodinného života. Zo spisu je zjavné, že navrhovateľ označoval pani B. raz ako manželku a inokedy ako snúbenicu. Rozdielne sú aj údaje, týkajúce sa tohto vzťahu, keď na jednom mieste uviedol, že manželstvo s ňou uzatvoril v roku 2005, na inom mieste sa zas vyjadril, že sa s ňou spoznal v roku 2006. Líšia sa aj údaje týkajúce sa ich spoločných ciest po Európe. Navrhovateľ ďalej v podanom návrhu uviedol, že sa chce oženiť, ale nie s pani B., ale s inou ženou. Týmito rozpornými údajmi podľa názoru krajského súdu navrhovateľ podstatne spochybnil vyhlásenia o existencii svojho rodinného života vo vzťahu k pani B., resp. k jej synovi.

K námietke, že odporca mohol použiť Humanitárnu doložku, obsiahnutú v Kapitole IV Dublinského nariadenia – čl. 15 krajský súd predovšetkým poukázal na znenie ods. 1 čl. 15 tejto kapitoly, podľa ktorého sa členským štátom iba umožňuje zlúčenie členov rodiny v prípadoch uvedených v tomto ustanovení. Je teda na uvážení štátu, či túto možnosť využije, alebo nie. Navrhovateľ nikdy nepreukázal svoje otcovstvo k mal. C.. Podľa názoru krajského súdu i keby sa tak stalo, odporca by nemohol postupovať podľa tohto ustanovenia. Navrhovateľ v podanom návrhu citoval spomínané ustanovenie, avšak iba jeho prvú vetu. Ako to vyplýva zo znenia druhej vety citovaného ustanovenia, postup podľa tohto ustanovenia by bol možný iba v prípade, ak by navrhovateľ požiadal o azyl v inom štáte, požiadal by o zlúčenie rodiny a v tom prípade by zo strany Slovenskej republiky došlo k zlúčeniu rodiny, pričom Slovenská republika by sa zaviazala, že žiadosť o azyl, podanú v inom členskom štáte posúdi Slovenská republika. Toto však nie je prípad navrhovateľa, ktorý o azyl požiadal na území Slovenskej republiky. Súd preto túto námietku nepovažoval za dôvodnú.

K námietke narušenia práva na rodinný život vo vzťahu k čl. 8, ods. 1 a 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa krajský súd uviedol, že podľa jeho názoru táto argumentácia navrhovateľa nie je dôvodná. Jednak preto, lebo navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje otcovstvo k mal. C., podobne ako ani rodinný život. Ak teda nie je preukázaná existencia rodinného života, či rodičovského vzťahu, nie je možné žiadnym spôsobom porušiť navrhovateľom citovaného ustanovenia dohovorov. Jednak tiež preto, lebo ustanovením štátu, zodpovedného

za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl, Slovenská republika, riadiaca sa Dublinským nariadením, iba určila, že Holandsko je krajinou zodpovednou za takéto posúdenie. Súd ďalej poznamenal, že Dublinské nariadenie je právnym aktom, ktorý má rovnakú právnu silu ako uvedené dohovory a ako také nemôže byť v rozpore s týmito dohovormi. Inak by zrejme obsahovalo ustanovenie, podľa ktorého by v prípade preukázania existencie napr. rodinného či rodičovského vzťahu bol príslušný členský štát povinný zlúčiť členov takejto rodiny a bol by súčasne povinný posúdiť žiadosť o azyl ktoréhokoľvek člena takto zlúčenej rodiny. Taktiež krajský súd poukázal na skutočnosť, že tým, že navrhovateľ bude transferovaný do Holandska za účelom, aby tamojšie štátne orgány posúdili jeho žiadosť o azyl, nedochádza k jeho vyhosteniu zo Slovenska, či zákazu vstupu na jeho územie.

Na základe uvedených skutočností krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil ako správne a zákonné.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie odporcu v celom rozsahu zrušuje.

Navrhovateľ nesúhlasil s rozsudkom krajského súdu a uviedol, že má za to, že krajský súd rozhodol v rozpore so zákonom o azyle, Správnym poriadkom a jeho rozsudok je v rozpore aj s právom navrhovateľa na rodinný a súkromný život v súlade s čl. 8 Dohovoru a s právom mal. C.C. na to, aby štátne orgány v každom konaní rešpektovali jeho najlepší záujem v súlade s čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

Podľa navrhovateľa je napadnutý rozsudok krajského súdu nesprávny z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p., teda preto, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a preto, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ku konštatovaniu krajského súdu, že navrhovateľ nepreukázal, že je otcom mal. C. a teda nepreukázal, že na Slovensku vedie rodinný život, navrhovateľ namietal, že od podania žiadosti o udelenie azylu tvrdil, že o azyl požiadal z dôvodu, že na Slovensku vedie rodinný život, pretože tu

má syna mal. C.. Aj keď sa s jeho matkou rozišiel, o syna sa stará naďalej, prispieva na jeho výživu a výchovu a pravidelne sa s ním stretáva. Je medzi nimi hlboký citový vzťah, ktorý by bol vážne narušený v prípade, ak by došlo k realizácii transferu navrhovateľa do Holandska a znamenal by traumou pre navrhovateľa aj maloletého.

Okrem toho, že navrhovateľ od začiatku azylového konania tvrdil, že je otcom maloletého, otcovstvo potvrdila aj matka maloletého čestným vyhlásením. Navrhovateľ má za to, že krajský súd aj odporca pochybili, keď tvrdia, že navrhovateľ nie je otcom mal. C. a tieto tvrdenia sú len domnienkami, ktoré nie sú podložené žiadnymi dôkazmi. Navrhovateľ si ako žiadateľ o azyl nemá možnosť vybaviť si platný cestovný doklad svojej krajiny pôvodu, a preto nemôže svoje otcovstvo uznať zákonným spôsobom. Preto použil všetky prostriedky, ktoré boli v jeho moci, aby svoje tvrdenie preukázal a navrhol súdu, aby v prípade pochybnosti o otcovstve, krajský súd predvolal matku mal. C. a vypočul ju. Krajský súd sa touto požiadavkou nezaoberal. Postup krajského súdu bol nesprávny, pretože bolo jeho povinnosťou rozhodnúť na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu a vysporiadať sa so všetkými návrhmi a námietkami navrhovateľa. Krajský súd ani odporca týmto spôsobom nepostupovali a odporca sa navyše rodinným životom navrhovateľa na Slovensku ani nezaoberal. Preto navrhovateľ považoval obe rozhodnutia za nesprávne a žiadal ich zrušiť.

Navrhovateľ namietal aj proti tvrdeniu krajského súdu, že rozhodnutím odporcu nie sú porušené práva podľa Dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa, pretože nejde o vyhostenie navrhovateľa alebo zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a okrem toho, podľa súdu má Dublinské nariadenie rovnakú právnu silu ako Dohovor. Navrhovateľ s týmito argumentmi krajského súdu nesúhlasí, pretože vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia prípadu. Rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti navrhovateľa ako neprípustnej, je podkladom pre transfer navrhovateľa do Holandska a je teda zásahom do jeho rodinného života.

Dohovor v čl. 8 garantuje navrhovateľovi právo na ochranu pred akýmkoľvek zásahom štátneho orgánu do rodinného života, ktorý by bol v demokratickej spoločnosti nevyhnutný. Odporca bol podľa navrhovateľa povinný sa v konaní zaoberať existenciou navrhovateľovho rodinného života na Slovensku. Dohovor má prednosť pred slovenskými zákonmi, preto aj rozhodnutie odporcu musí rešpektovať práva navrhovateľa uvedené v Dohovore.

Navrhovateľ vyhodnotil ako právne nesprávne tvrdenie krajského súdu, že Dohovor má rovnakú právnu silu ako Dublinské nariadenie. Dohovor je medzinárodnou zmluvou o ľudských právach, ktorá ma prednosť pred slovenskými zákonmi. Dublinské nariadenie je právnym predpisom Európskej únie a preto akékoľvek rozhodnutie, ktoré je v rámci vnútroštátnej právnej úpravy vydané na jeho základe, musí byť v súlade s Ústavou Slovenskej republiky ako aj s Dohovorom. Ak teda krajský súd opiera odôvodnenie rozsudku aj o argument, že Dublinské nariadenie má rovnakú právnu silu ako Dohovor, ide o právne nesprávny argument, ktorý nemôže byť podkladom rozhodnutia.

Čo sa týka čl. 15 Dublinského nariadenia, tzv. humanitárnu doložku, ide o možnosť, ktorú mal odporca v konaní k dispozícii a ktorú mohol využiť v prípade navrhovateľa. Odporca mal postupovať predovšetkým v súlade s článkom Dohovoru tak, že sám posúdi žiadosť navrhovateľa o azyl a nezačne tzv. dublinské konanie. Ak už ale bolo začaté dublinské konanie, mal odporca počas tohto konania naďalej postupovať v súlade s čl. 8 Dohovor a využiť humanitárnu doložku v čl. 15 Dublinského nariadenia a rozhodnúť sa prevziať zodpovednosť za preskúmanie žiadosti o azyl navrhovateľa. Keďže odporca nepostupoval ani jedným z týchto dvoch spôsobov, je jeho rozhodnutie aj postup nesprávne, a preto je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázal na to, že navrhovateľ v priebehu konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, ani právna zástupkyňa v opravnom prostriedku, neuviedli a nepreukázali také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali vydať rozhodnutie o udelení azylu, a má za to, že správny orgán objektívne a individuálne posúdil všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci. Zistil, že podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle je v prípade navrhovateľa príslušné na konanie Holandsko. Preto navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 08.02.2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle.

V § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle je uvedené, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Ministerstvo bezodkladne informuje žiadateľa o tom, že zisťuje, či je iný štát príslušný na konanie o jeho žiadosti o udelenie azylu; počas zisťovania neplynie lehota na rozhodnutie. Ministerstvo vo výroku rozhodnutia podľa odseku 1 písm. c) uvedie aj štát, ktorý je príslušný na konanie o udelenie azylu (§ 11 ods. 3 zákona o azyle).

V zmysle § 53b zákona o azyle sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskych spoločenstiev, pričom poznámka pod čiarou odkazuje na Dublinské nariadenie.

Členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný (čl. 3 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Podľa čl. 15 ods. 1 Dublinského nariadenia, ktorýkoľvek členský štát, aj keď nie je zodpovedný podľa kritérií ustanovených v tomto nariadení, môže zlúčiť členov rodiny, ako aj ostatných závislých príbuzných z humanitárnych dôvodov založených najmä na rodinných alebo kultúrnych aspektoch. V takomto prípade posúdi tento členský štát na dožiadanie iného členského štátu žiadosť o azyl dotknutej osoby. Dotknuté osoby musia súhlasiť.

Podľa čl. 16 ods. 1 písm. e) Dublinského nariadenia, členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl podľa tohto nariadenia je povinný vrátiť za podmienok ustanovených v článku 20

štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorého žiadosť o azyl zamietol a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia.

Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o azyl, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov od dátumu podania žiadosti v zmysle čl. 4 ods. 2 vyzvať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa (čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a vynesie rozhodnutie o dožiadaní o prevzatie žiadateľa do dvoch mesiacov od dátumu obdržania dožiadania (čl. 18 ods. 1 Dublinského nariadenia), pričom nekonanie v dvojmesačnej lehote sa rovná akceptovaniu dožiadania a ukladá povinnosť prevziať danú osobu, ako aj zabezpečiť náležité dojednania pre jej príchod (čl. 18 ods. 7 Dublinského nariadenia).

Keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať žiadateľa, členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl, oznámi žiadateľovi rozhodnutie o tom, že neposúdi žiadosť a o povinnosti odovzdať žiadateľa do zodpovedného štátu (čl. 19 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovednosť prípadne členskému štátu, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak sa žiadateľ o azyl skrýva (čl. 19 ods. 4 Dublinského nariadenia).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej skutočnosťou, že v zmysle čl. 16 ods. 1 písm. e/ Dublinského nariadenia členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o udelenie azylu podanej navrhovateľom je Holandsko, ktoré sa rozhodlo prijať naspäť menovaného, ktorého žiadosť o azyl zamietlo a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia, čím súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa (podanie vysvetlenia dňa 17.06.2010, dotazník žiadateľa o udelenie azylu dňa 29.06.2010) a písomnou korešpondenciou s holandským imigračným úradom.

Navrhovateľ žiadal o azyl z dôvodu zlúčenia rodiny, keďže chce žiť na Slovensku spolu so svojou manželkou a synom. V dotazníku neskôr uviedol, že ide o jeho snúbenicu a v podaní na súd potom uviedol, že si chce vziať inú ženu ako matku maloletého. V zápisnici o podaní vysvetlenia navrhovateľ uviedol, že o udelenie azylu na území Slovenskej republiky žiada prvýkrát a o azyl nežiadal ani v inej krajine Európskej únie. V dotazníku už uviedol, že žiadal o azyl aj v Holandsku v roku 2008, kde mu bola jeho žiadosť zamietnutá.

Ako vyplynulo z administratívneho spisu, preverení odňatých daktyloskopických odtlačkov prstov sa zistilo, že navrhovateľ sa už v minulosti pokúsil získať ochranu vo forme azylu na území iného členského štátu uplatňujúceho Dublinské nariadenie, a to v Holandsku. Dňa 22.06.2010 bolo preto zahájené konanie o prevzatie zodpovednosti podľa Dublinského nariadenia, v rámci ktorého Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky kontaktoval holandský Imigračný úrad so žiadosťou o vzatie späť a posúdenie jeho žiadosti o udelenie azylu. Holandsko súhlasilo s prijatím navrhovateľa.

Odvolačiaci súd považuje za dôležité na tomto mieste poukázať aj na skutočnosť, že navrhovateľ dňa 28.09.2010 svojvoľne opustil Pobytový tábor v R., a od tej doby nie je migračnému úradu jeho pobyt známy. Týmto svojim konaním vyvolal pochybnosti, či má skutočný záujem o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver, že štátom príslušným na posúdenie žiadosti navrhovateľa je Holandsko a je teda potrebné navrhovateľovu žiadosť o udelenie azylu zamietnuť ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle.

Keď teda odporca dospel k záveru, že došlo k naplneniu § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle a takýto záver nachádza oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné a toto rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa zaoberal námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodmi, pre ktoré požiadal navrhovateľ o azyl.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi krajského súdu týkajúcimi sa námietky o navrhovateľovom otcovstve a rodinnom živote, podľa ktorých navrhovateľ relevantným spôsobom nepreukázal svoje otcovstvo k mal. C. a tým ani vedenie rodinného života. Navyše svojimi rozporuplnými vyhláseniami, že sa chce oženiť, ale s inou ženou ako s matkou mal. C., spochybnil vyhlásenia o existencii svojho rodinného života vo vzťahu k mal. C. a jeho matke.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu aj pokiaľ ide o námietku nepoužitia humanitárnej doložky, t.j. čl. 15 Dublinského nariadenia, podľa ktorého je na uvážení toho – ktorého štátu, či túto možnosť využije, alebo nie. Odvolací súd k tejto námietke ďalej uvádza, že čl. 15 Dublinského nariadenia neukladá povinnosť správneho orgánu postupovať podľa neho. Nejde teda o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu. Správne uváženie (diskrečná právomoc správneho súdnictva) je svojou podstatou možnosťou správneho orgánu vybrať pri rozhodovaní jedno z viacerých dovolených riešení. Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Súadne preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nie je teda v týchto prípadoch vylúčené, ale je podstatne obmedzené pretože sa môže týkať iba toho, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V takých prípadoch je súd oprávnený

preskúmať len to, či došlo k výberu z dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha a preskúmanie sa vykoná iba podľa kritérií, ktoré pre správne uváženie uvádza zákon.

Rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu je podľa názoru odvolacieho súdu správne a zákonné a nie je v rozpore s Dohovorom, s Dohovorom o právach dieťaťa, ani s iným predpismi či dohovormi, ako to vo svojom odvolaní tvrdí navrhovateľ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi krajského súdu, ktoré vo svojom rozhodnutí odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že na posúdenie navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu je podľa kritérií uvedených v Dublinskom nariadení príslušným členským štátom Holandsko, na základe čoho bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová